

Ми знімали перше християнське реаліті-шоу за сценарієм Ісуса Христа

Розповідає Олександр Коропець, пастор, керівник молоді Церкви адвентистів сьомого дня у Західній Україні.

Я очолюю спортивний адвентистський рух, є ініціатором відкриття спортивних адвентистських клубів різного напрямку. За фахом – пастор, маю освіту духовну («бакалавр практичного богослов'я»), тренер-викладач фізичної культури, закінчив Академію державного управління при Президенті України.

Пастором я служу вже 8 років. Служив на Волині біля міст Шацьк і Любомль (це біля Польщі, там проходить Варшавська траса), це – невеликі громади. Мав величезний спортивний клуб, близько 100 дітей, хороші хлопці та дівчата. Зараз проживаю у Львові, спортивні клуби стали більш масштабні, маємо 5 клубів в Західній Україні для дітей та дорослих. Це клуби у таких містах як Нововолинськ, Львів, Дрогобич, Млинів, Дубно.

Розкажіть детальніше про місіонерський телепроект, з яким ви об'їздили всю Україну.

Цей проект придумав Юрій Матвійчук – пастор зі Львова, він очолює адвентистську медіа-групу в Церкві адвентистів на Західній Україні. Він знімає різні церковні події, соціальні заходи, проповіді, євангельські програми, а також він мав таку мрію – цей проект – об'їхати Україну без грошей. Проект називається «Хочу додому», він обдумував його близько п'яти років. Цього літа якраз так обставини склалися, що його вдалося втілити в життя.

Суть проекту полягає в тому, що ми знімали перше християнське реаліті-шоу за сценарієм Ісуса Христа. Тобто, як описано в Євангелії від Марка в 6 розділі, у 8 вірші, де Ісус посилає

апостолів проповідувати і їм каже, щоб вони не брали ні торби, ні грошей, ні додаткового одягу, а йшли проповідувати. І раз Ісус так сказав – то у чому сенс, яка причина робити саме так? Ми мали знайти відповідь у програмі, чому саме так Христос сказав робити, і що з цього вийде – як людина може прожити без грошей, без їжі, без додаткового одягу, та ще й пройти цей шлях.

Тобто, ціль цього проекту – прожити так, як жив Ісус Христос та його апостоли?

Так, спробувати прожити саме так, як апостоли Христа. Ми мали знімальну апаратуру і Біблії на продаж. Тобто, ми мали продавати Біблії і жити на ці кошти. Нас було троє: оператор і двоє ведучих, я і Юрій Матвійчук. Зараз є багато програм, де мандрують Україною різні знімальні групи, і ми хотіли, щоб було все по-чесному. Навіть з відеооператором, який усе це знімав.

На початку була думка, що він мав би їхати на інших правах, щоб мав гроші на готелі і на їжу, щоб він повноцінно жив і не мав випробувань таких, як ми. Але він – хлопець дуже надійний, хороший, потужний, і перед проектом сказав, що буде їхати з нами на тих самих умовах, тобто, він переживав усе те, що і ми.

Коли ми виїжджали зі Львова, то заправили 10 літрів дизпалива в наш «Мерседес Спринтер», взяли із собою по півтора літра води, ну, і ще – документи. Та й то виявилось в процесі, що хлопці не взяли паспортів, і ми мали деякі труднощі на блокпостах в Донецькій області.

А так, не брали ні телефонів, ні запасного одягу, ні грошей, ні кредитних карток, ні змінних шкарпеток, ні туалетного паперу, ні футболок. Як були одягнуті – так і поїхали. В сандалях, бо у Біблійному уривку говориться про сандалі, тож ми символічно придбали собі однакові сандалі і однакові футболки «Хочу додому» для ведучих.

Скільки часу зайняв цей проект?

Проект зайняв 13 днів. Почався він дуже сумно у Львові, ми торгували в одному дуже людному місці, але чомусь продажі не йшли абсолютно. До речі, в нас були дорогі Біблії – по 200, 300, 500 гривень! Люди не купували, і ми ледве виїхали зі Львова.

Та один православний священник в нас купив Біблію і ще 20 гривень нам пожертвував, тобто, решту нам подарував. Це був наш перший заробіток. Наша перша заправка була на 100 гривень, і потім ми поїхали. Ми мали їхати по периметру України, достеменно не знали свого маршруту. Просто собі приблизно уявляли, куди ми маємо їхати, і хотіли їхати якомога ближче до кордонів України.

Це – різні містечка, які траплялися на нашому шляху. Перше велике місто, яке нам трапилося, це Коростень, ми там в суботу ночували. Потім – Чернігів, а у Чорнобиль нас не пустили, бо ми не мали спеціальних дозволів на це. Київ ми проминули, були у Харкові.

На Сході, взагалі, заблукали і ледь не заїхали, куди не потрібно, аж до табличок на полях з написами, що там заміновано. До самого Донецька трохи не доїхали. Зате нашим воїнам подарували цілий ящик Біблій.

Скільки взагалі було Біблій?

Багато було, приблизно на 130 тисяч гривень, але там були не тільки Біблії, а й інша література, і твори Еллен Уайт. Після поїздки ще залишилися гроші, дезодорант, шампунь і ще деякі речі, які нам подарували.

Чи були якісь цікаві моменти?

Зараз вийшло чотири серії нашої програми, яка розміщена в Ютубі на «Logos TV». Коли ми приїхали в Шацьк, то були трохи втомлені, і наша віра підупала, тому що люди не купували

Біблій. Приїхали на озеро Світязь, там таке курортне містечко є дуже гарне, морально готували себе, що треба буде спати на лавці або в машині між книгами.

Прийшли до озера, і там я зустрів свою знайому, яка живе в цьому регіоні. Просто, серед тисяч людей випадково на пляжі так сталося, що вона мене побачила, впізнала і запросила додому. Ми переночували неначе в царських оселях, і її сім'я у нас купила Біблію. Вони подарували нам карту України і ліхтарик, бо ми карту не взяли, і не тільки карту, а ми не взяли ні GPS, ні карту, ні телефон.

Ми побачили, що Бог турбується про людей, які живуть і працюють на його умовах, ми це перевірили на собі. Плануючи поїздку, ми також не взяли із собою запасного колеса, бо ми вірили, що у кризовому випадку нам вистачить грошей, щоб залатати дірку або купити нове колесо. Не випробовували Бога, а просто вірили, що так все вийде, і, якщо потрібно, то в нас будуть гроші на будь-які заміни, будь-який ремонт.

Чи було щось таке, що заважало вам у вашій поїздці?

Найважче – це зберегти віру у найважчих ситуаціях, коли не дуже купували Біблії, коли втома, тому що постійно їдеш на автомобілі і стаєш у незнайомих містах. Взагалі, людину найбільше втомлює невідомість. Ти заїжджаєш у місто, в якому ніколи раніше не був, не маєш карти, GPS і не знаєш, де стати, щоб продавати Біблії, щоб поліція тебе не ганяла. Переживали, щоб цього всього не було.

Можливо, ще особливості характеру учасників – постійно треба бути разом, немає приватної території, немає можливості усамітнитися, побути самому. Ми були постійно разом, можливо, хтось комусь дошкуляв трішечки. Але проїхали немов на одному диханні, в спільних молитвах.

В дорозі готувались до суботи, яка починається в п'ятницю із заходом сонця, по-біблійному. По дорозі ми їхали, і вже почали думати, що пора до суботи приготуватись, помитися, придбати

їжу. А помитись нема де. Побачили озеро, зупинились, і прямо в одязі зайшли в озеро: намилювали і себе, і одяг. І потім довелося їхати в мокрому одязі, добре що було літо.

Там, де були апостоли, також було літо, на територіях, де є зима – це було б складніше. Тому місіонери, які працюють на територіях, де є сувора зима, – їм честь і хвала, вони просто молодці. Колись такі люди були, і зараз є такі місіонери, які вчать, розповсюджують літературу і продають Біблії.

За принципом Ісуса в суботу ми мали бути в церкві. Перша ночівля в нас була в Коростені, там дуже класний пастор, просто молодець. Ми приїхали в місто і не хотіли нікого «напрягати» своєю присутністю. Знайшли церкву, зупинились і кажемо: «Якщо хтось нас запросить, то ми погодимось переночувати, а якщо ні, то ми спокійно ночуємо в машині, і нема проблем». Але пастор вийшов до нас з хати, бо він живе біля церкви, і прийняв нас, нагодував, спати положив – все чудово було.

Одну ніч ми ночували в філії ADRA, це – Адвентистське агентство допомоги і розвитку (в Слов'янську). Ми там трохи підпільно продавали книги. А найбільший наш продаж був такий. Ми заїхали в Санаторій «Десна», там різні люди відпочивали, ми попросили директора, щоб він дав нам можливість зробити оголошення, щоб продавати книги, і він дав такий дозвіл. Він сам нас підтримав, і люди купили багато книг, а ми за рахунок цього масштабного продажу проскочили Схід, бо там було складно з продажами.

Десь по дорозі нам подарували ножа, бо в нас не було із собою. Хтось десь подарував яблука, на початку шляху – гнилі персики. Там була половина гнила, а половина нормальна, нам порадили їх обрізати, а ми кажемо, що обрізати не можемо, бо немає ножа. Люди дивувалися і сміялися з нас.

До речі, в нас був «живий Гугл» і ми їхали про принципу «живого Гугла». Я вам розкажу цей секрет: це коли ти їдеш по

вулиці і бачиш людей, відкриваєш вікно, зупиняєшся і їх питаєш, куди їхати. І цей принцип нас провів всією Україною, він працює дуже класно. Ми всюди бачили Божу руку. Поспілкувалися з людьми, бачили діда, який виявився зі Львова і продав нам віника.

Були інші смішні історії. Коли ми приїхали до Миколаєва, вже починалася субота, і ми попросилися на нічліг. Сторож нам каже: «Я виперу ваш одяг». А там був робочий одяг, і він дав нам якісь порвані футболки і штани, а наш одяг випрала.

Ми були в п'ятницю в цьому одязі на службі, і пастор дивився на нас зі здивуванням і не вірив, що ми пастори зі Львова, і напевно подумав, яка то біда у Львові. А нам було класно, хоч ми й виглядали як «бомжі», ми були щасливі, бо так хотілося побути на служінні, Слово Боже почути. Стидалися, але прийняли рішення піти. Ми були такі щасливі, як заново народились.

Але я вам скажу, що Україна – це така неймовірна країна, такі класні люди тут живуть. Я пишаюся своєю країною, вона така велика, різноманітна, мальовнича, і в нас люди за 500 гривень купували Біблію під час кризи, а деякі і по дві Біблії купували! Я взагалі на початку не вірив, що будуть купувати, коли ми обговорювали цей проект, я говорив, що в наш час це неможливо, бо ціна висока, та й нецікава людям Біблія.

Загалом людина вийшла і йде собі на роботу або у справах, і часто не має при собі 500 гривень на такі витрати. Тобто, що мало статися? Людина мала зацікавитися Біблією, і вона мала взяти з собою 500 грн. на книгу. Так ставалося, що люди мали. Однозначно, Боже провидіння на кожному етапі було видно. У Миколаєві нам ще подарували шампунь, і ми мали чим помитися, але потім виявилось, що це гель для душу, але то нічого. Нам ще подарували дезодорант, і ми взагалі шикували. Це була така радість.

Але була одна особливість, що коли ми їхали, і на будь-якому етапі поїздки нас питали, що нам потрібно, ми напевно навіть

не могли сказати, нібито в нас все було, хоча нічого не було. Але я зрозумів один такий момент, що Бог віруючій людині дає достаток і щастя незалежно від суми грошей, кількості речей і майна, яку вона має. Мені зараз це важко пояснити, але Бог дає таке відчуття задоволення і достатку.

Тобто, маю я одну нижню змінну білизна – все, що купили десь по дорозі, і більше нічого немає, телефону немає, і якщо мене спитати, що б я хотів зараз, то я не знаю, може, булочку – і ми ідемо далі. Ми заробили, і пізніше придбали телефон, але в нас була домовленість телефонувати тільки додому. Та й не хотілось нікуди дзвонити, в нас була така душевна рівновага і душевний спокій.

Телефон тільки відволікає, постійно приходять повідомлення – групи у Вайбері чи в Інстаграмі, мільйон питань. І я зрозумів, які щасливі люди були апостоли, що вони не мали Вайбера та Інстаграма. Вони концентрувалися на основному, і я розумію директора, який сварив мене, коли я хотів подзвонити і вирішити організаційні питання. Зараз я розумію його, тому що це порушило б цю Божественну рівновагу, цей клімат, який утворився під час нашої поїздки.

Ми дуже ретельно до цього ставилися, бо ми їхали під Божою тісною опікою, автомобіль жодного разу не зламався, не було ніяких проблем, ми не хворіли. Воду не купували, набирали в людей чи в криницях. Благословенно – це правильне слово в цій ситуації. Я дуже вдячний Юрію Васильовичу за участь в цьому проекті.

Ми плануємо зробити 13 серій програми «Хочу додому», з мальовничими пейзажами України, з нашими діалогами, з нашим побутовим життям. Ми не мали на меті створити якісь прецеденти, які будуть цікаві для глядача, скандали чи щось таке, постановок ніяких не робили. Як жили, так і знімали.

Після цього проекту щось змінилося в вашому житті?

Дуже сильно змінилося. До того мене питали, чи я довіряю Богу,

чи я покладаюся на Нього, і я завжди казав, що так. Я зараз розумію, що в тих випадках я говорив не зовсім правду. Помінялося те, що я став більше довіряти Богу. Це не означає, що треба стрибати з парашутом або робити інші безглузді моменти, а це означає, що коли ти вірний Богові і живеш по його заповідям, згідно Слова його, працюєш на славу Його, то Він благословить тебе однозначно.

Ти можеш мати малу зарплату, але в тебе не хворіють діти, можеш жити в однокімнатній квартирі, але тобі вистачить на трьох чи чотирьох людей. Бог дає щось таке в розум людини, не впихає насильно, але дає спокій, мир і задоволення. Є дорогі автомобілі, потужний рахунок в банку, право власності на якесь нерухоме майно – все це не дає спокій і мир, але тільки Бог може дати його.

«Візьміть ярмо моє на себе» – це звучить так страшно, але воно не тяжке, воно нормальне, і апостолам добре жилося. Ми часто думаємо, що вони страждали чи мучилися, але я впевнений, що вони завжди раділи, і в них були прикольні моменти в житті, може, вони і не описані в Писаннях, але думаю, вони були. Навіть коли нам чогось не вистачало, ми не втрачали бадьорого духу у нашій поїздці, думаю, і вони так само. Коли ми прали одяг, коли шкарпетки сушилися на двірниках авто, було весело.

У вас є якісь ідеї для нового проекту?

В директора вже є нові ідеї, але зараз ще треба докласти багато праці, щоб змонтувати цей проект, а це – величезний масив інформації. Знімали програму дві екшн-камери, дві звичайні камери і дрон. Тобто, один день – це до 100 гігабайт інформації. Це – великий обсяг, і зараз монтажери працюють, бо це не студійні зйомки, їх треба обробити, бо десь проблема зі звуком була, чи ще щось. Тут дублів не було, людина йде по вулиці – і ось вона, розмова, треба знімати. Нашою студією була Україна, її міста, її села та її поля. Сподіваюсь, що ті люди, які побачать нашу програму, захочуть бути ближче до Бога.

```
ngg_shortcode_0_placeholder"  
template="/home/uucsdadventist.ua/uuc/wp-  
content/plugins/nextgen-  
gallery/products/photocrati_nextgen/modules/ngglegacy/view/gal  
lery.php" order_by="sortorder" order_direction="ASC"  
returns="included" maximum_entity_count="500"]
```

Запитання – Алла Шумило